

Marias liv: Jesus hos de skriftlærde

Hvilken smerte opplevde ikke Maria, da hun trodde hun hadde mistet barnet! Hun fant ham i Jerusalem, en hendelse det skal reflekteres over i denne episoden fra Vår Frues liv.

10.02.2014

Moseloven foreskrev at jødiske menn skulle tre frem for Herren tre ganger i året: til påske, til pinse og til tabernakelfesten. Dette skulle ikke gjelde for kvinner, heller ikke for barn som ennå ikke hadde fylt 13 år,

en alder da de fullt ut skulle adlyde Lovens påbud. Likevel var det vanlig blant de fromme jødene at også kvinner bega seg til Jerusalem for å tilbe Gud, sammen med sine barn.

På Jesu tid var det vanlig at bare de som bodde mindre enn en dagsreise fra Jerusalem skulle foreta denne pilgrimsreisen, i det minste til påske. Ettersom Nasaret ligger noen dagsreiser fra Jerusalem var det ikke absolutt nødvendig for Josef å følge dette påbudet. Likevel hadde både han og Maria pleid å *dra opp til Jerusalem på påskefesten* (Lk 2,41). Evangelisten sier ikke om Jesus ved disse anledningene fulgte med dem, slik det ofte skjedde i troende familier. Bare ved denne anledningen taler han uttrykkelig om denne reisen, kanskje for å plassere den kronologisk, eller fordi man da kunne hevde at barnet, som da begynte på sitt trettende år, var tvunget til å følge Loven. Og derfor,

det året han fylte tolv år, dro de som vanlig opp til høytiden (Lk 2,42).

I Jerusalem myldret det av pilgrimmer og kjøpmenn. Karavaner hadde ankommet fra fjernere strøk: fra den arabiske ørken, fra Nilens bredder, fra Syrias fjelltrakter, fra forskjellige steder i Hellas. Det var kaos overalt: esler, kameler og reisegods fylte alle byens gater. I tempelet samlet de troende seg etter hvert for å frembære sine ofre og be sine bønner.

Det var like stort kaos når menn og kvinner forberedte seg for å dra tilbake til sine hjemsteder: barna kunne utfra sin alder dra sammen med enten den ene eller den andre gruppen. Det var ingen streng organisering: det var nok å kjenne til stedet og den omtrentlige tiden for avreisen. Det er derfor ikke merkelig at *da høytidsdagene var over og de vendte hjem, ble gutten Jesus igjen i*

Jerusalem, uten at foreldrene visste om det (Lk 2,43).

Maria og Josef merket det først da de hadde tilbakelagt den første reisedagen og karavanene fra Galilea møttes for å tilbringe natten sammen. De må ha blitt virkelig engstelige, da de oppdaget at Jesus ikke var der! Resten av dagen brukte de på å *lete etter ham blant slektninger og kjente* (Lk 2,44). I all hast, kanskje allerede samme kveld, vendte de tilbake til Jerusalem for å lete etter ham. De gikk til det stedet der de hadde spist påskelammet, men også til Templet og spurte venner og bekjente som de møtte på veien. Forgjeves: ingen hadde sett Jesus. Vi kan forestille oss Vår Frues uro: ville dette være det smertens sverd, som var profetert av Simeon og som skulle gjennomføre hennes hjerte?

Slik tilbrakte de den andre dagen, med uro og smerte. De gikk igjen

flere ganger til de stedene der de hadde lett tidligere, til de den tredje dagen fant ham i Templet, i sikkerhet i en av de salene som vender mot forgården, som de skriftlærde brukte for å gi sine leksjoner. Det var et sted som ble besøkt på festdager: fra en opphøyd stol, for å kunne ses og høres bedre, forklarte læreren, med en bokrull med den hellige skrift i hånden, et utdrag fra Skriften for de tilstedeværende som lyttet sittende på gulvet. Nå og da stilte han et spørsmål til tilhørerne, som ble besvart av en av de best forberedte elevene. Slik fant Josef og Maria Jesus. *Der satt han blant de lærde, lyttet til dem og stilte dem spørsmål. Og alle som hørte ham, var ute av seg over hans forstand og over de svarene han ga. (Lk 2,46-47).*

Også Vår Frue og hennes ektemake ble ganske bestyrtet da de så ham (Lk 2,48). Men deres overraskelse kom ikke av klokskapen i svarene han ga,

men av at de for første gang så dette: Jesus, den ytterst lydige sønnen, hadde blitt igjen i Jerusalem uten å varsku dem. Han hadde ikke blitt borte, han hadde forlatt dem av fri vilje.

”Barn, hvordan kunne du gjøre dette mot oss? Din far og jeg har lett etter deg og vært så engstelige for deg.” Han svarte: ”Men hvorfor lette dere etter meg? Visste dere ikke at jeg hører til der hvor min far er?” Men de forsto ikke hva han mente. (Lk 2, 48-50)

Maria og Josef tok imot dette svaret uten å forstå det, men de aksepterte Guds planer, fylt av ydmykhet og lydighet. For alle oss kristne er det en lekse at vi med kjærlighet aksepterer det guddommelige Forsyns tegn også de ganger når vi ikke forstår det.

J. A. Loarte

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/
marias-liv-jesus-hos-de-skriftlrde/](https://opusdei.org/nb-no/article/marias-liv-jesus-hos-de-skriftlrde/)
(26.02.2026)